

ב־436 קולות של חברי המרכז, ולוי זכה ב־302.

לוי התייצב או לברו מול תלכיד מרתק של מחנה שמיר, שנתמך על־ידי אנשיהם של שרון, משה ארנס, יורם ארידור וחיים קורפו.

אחרי־כך התפטר ארידור מתפקידו כשר־האוצר, בגלל הדלפת רעיון הרולריזציה, ומחנה נמחק. שמיר מינה את יגאל כהן־אורגד לתפקיד שר האוצר, וחיוק בכך את מחנהו של ארנס. לוי נפגע מאוד מיחסם של אנשי שמיר (העולם הזה 7.12.83), ומכך שלא קיבל את תיקי־החץ המובטח, והחל פוול לעבר שרון.

אריק נפגע מכך שהושאר כשר בלי־תיק, ואנשיו ניסו לפוצץ את ישיבת מרכז־חרות שהתכנסה בראשית השנה (העולם הזה 18.1.84). ערב אותו כינוס בא מיכה רייסר, מאנשיו של לוי, ללישכתו של אריק כדי לדבר אל ליבו בענייני התנועה הבערית. באותו היום הובס אריק קשות, כאשר נציגי ההסתדרות הציונית העולמית סירבו לבחור בו לתפקיד ראש מחלקת־העליה, במקומו של רפאל קוטלוביץ שהורה, והוא רתח מכעס. אחרי־כך החליטה הכנסת על הקדמת הבחירות, ואריק עשה מעשה נועז ביותר: הוא החליט להתמודד מול שמיר, ראש־ממשלה המכהן בתפקידו, על ראשות הליכוד בבחירת לכנסת ה־11.

גם הפעם התמודד אחד מול כולם. כל המחנות התייצבו לימין שמיר. אריק קיבל 306 קולות ושמיר 407. בערב תג'ה־פסח החלו לתפוס בתנועת החרות שלא במיקרה זכה אריק בהצבעה זו ב־42 אחוז מהקולות.

בלילה הזה הבין לוי שהוא איבד את מרבית חייליו בשטח.

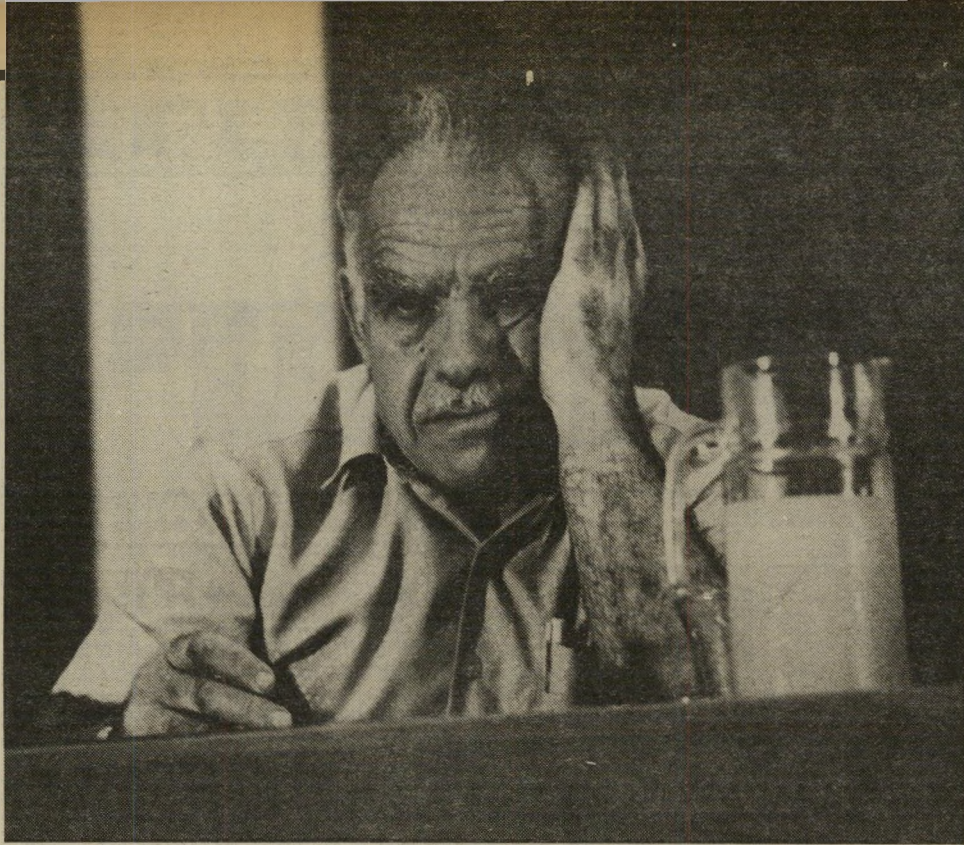
כל חבר מרכז נתן הסבר אחר לתוצאות המפתיעות. אחרי־כך באו הבחירות לשביעיות המפורסמות שהרכיבו את רשימת חרות לכנסת בבחירות האחרונות, ואנשיו של אריק יכלו להתהדר בהכנסתו של ח"כ זה או אחר לכנסת. בפועל, הם דאגו רק לשרון.

אבל רק אחרי שנודעו תוצאות הבחירות לכנסת הבין אריק, שהצליח השלב הראשון במילחמת כיבוש הנהגת חרות. הוא זכה לאהדה רבה במקומות שבהם הופיע ערב־הבחירות, ולכל היה ברור שהפעם אי־אפשר להשאיר אותו כשר ללא ללא תיק, אם הליכוד ישתתף בממשלה.

ברית

הממורמרים

בחודש האחרון, מכל מיני סיבות, פרצו במיסדרונות המצודה קרבות קטנים. קרבות אלה, מאבקים

מסך־עשן אספף את כל גזרות המילחמה במצודת זאב. הקרבות נמצאים עתה כמעט כשיאם, והם מתחזקים משעה לשעה.

כאשר יסיימו כל הלוחמים הוטרם להיאבק זה בזה, תתבהר התמונה. לקרב הגדול באמת יישארו שניים — יצחק שמיר ואריאל שרון. הקרב המיועד כבר זכה השבוע לכינוי השאול מהמילון הצבאי: מילחמת שין בשין.

אריאל שרון רואה תמיד מול עיניו רק את היעד הבא במילחמתו הכוללת. החל מהשבוע, היעד הזה הוא כיבוש ראשות תנועת החרות. מכאן קצרה הדרך לתיכנון היעד הבא — ראי שותי־הממשלה.

איך הצליח האיש, שבחודש פברואר 1983 נאלץ לוותר על תיק־הביטחון, לשוב בתוך זמן קצר כליכד למרכז הוידה הפוליטית, ואף להחזיק בידיו את הקלפים הטובים ביותר?

על כך כבר נאמרו תילייתילים של מילים. מאז החליף שמיר את מנחם בגין, השבוע לפני שנה, נמצא שרון בעליה מתמדת (העולם הזה 16.4.84). אבל ההצלחה הגדולה ביותר שלו היא חיסול כל היריבים שלו בדרך. אך עדיין יש לו בעיה. כוחו בקרב תומכי חרות גדול פי כמה מכוחו הממשי במרכז התנועה. עתה הוא רוצה

היילחמה

שין בשין

לתרגם את הצלחתו ברחוב לכוח אדיר במצודת־זאב.

אחד נגד כולם

הרכב המרכז הנוכחי אינו מאיר לשרון פנים. המרכז הזה מכהן מאז ועידה שנערכה בשנת 1978.

עצמו הצטרף לחרות מייד אחרי בחירות המהפך.

יושב־ראש מחלקת האירגון או היה מיכאל רקל, מנאמניו של יצחק שמיר. אין ספק שהמרכז הנוכחי מייצג היטב גם את נטיות הלב של המיועד לסגן שר־הביטחון.

כל עוד בגין תיפקד, היו ניחושים שונים ומשונים לגבי כוחו הממשי של כל אחד מהמחנות במרכז. בבת אחת, ערב ראש השנה תשמ"ד, נערכו הכל למיבחן־כוח. שמיר התמודד על ראש שות הליכוד מול דויד לוי. שמיר זכה

רשומים בו מעט פחות מ־1000 איש, ומיספר זה כולל גם כאלה שהלכו לעולמם וכאלה שהלכו לדרך אחרת, לתחיה או ליחד.

שני־שליש מחברי המרכז נבחרו בוועידה, השלישי הנותר מונה על־ידי מנהיג התנועה, מנחם בגין, שעשה אז חסד עם ותיקי התנועה ומקופחים אחרים, שלא נבחרו לוועידה בסניפים. הגרעין המוצק של אנשי שרון הנוכחי מנה בערך 70 איש. היו אלה חבריו מתנועת שלומציון שצורפו למרכז־חרות כקבוצה. אחרי שאריק

גב אל גב יצחק שמיר ואריאל שרון ניצבים גב־אל־גב, בצאתם ממישכן הנשיא (למעלה). גם ביריבות הנוכחית ביניהם הם מפנים את הגב זה לזה. משמאל: שרון בשיבה.

